

Vážení čtenáři,

8. května 2012 jsem poslala lidem ze svého adresáře výzvu s názvem: Vyberte si ten svůj!
s tímto textem:

Je 8. květen 2012 – den státního svátku naší republiky. Den ukončení II. světové války v Evropě. Co budete dnes dělat? Možná půjdete do ZOO, pojedete na kolech nazdařbůh, strávíte svátek prací, sekáním zahrady nebo jen tak povalováním. Možná budete zítra v práci rozebírat „jak to ty televize zase zvoraly“ a co to bylo za státní svátek s Ordinací či s rozjíveným americkým spratkem... Kde že jsou Májové hvězdy, Osvobození Prahy či „barikáda v Balounově ulici“? Kde je jim konec?

A že politici dali k jednomu pomníku pár květin? Ještě spousta pomníků a pomníčků zůstala bez nich. Za mého dětství držely 5. května u všech pomníčků, které jste potkali, děti čestnou stráž. Ano, měli pionýrské šátky, a to se dnes nenosí, ale také u pomníčků už nikdo nestojí. Ani děti ze školy vedle ulici, ani skautíci či Sokolové. Zapomínáme?

Jsou snad dnes oběti těch, kteří zahynuli v květnovém povstání v roce 1945 méně vzácnější, než za našeho dětství? Je krev našich vojáků, kteří zahynuli na bojištích druhé světové války či popravených a umučených vlastenců hodna menší úcty než dříve?

Procházíme kolem pomníčků takřka bez povšimnutí, někde se objeví kytička z umělé hmoty – a jdeme si za svou zábavou.

Ale dnes prosím ne! Zkuste to změnit právě vy! Vyzývám všechny vás, Čechy, kteří máte rádi svou zem, uctěte dnes prosím krev, která se prolila za vás!

Vyberte si jeden pomníček ve svém okolí a jděte k němu položit kytku. Vezměte s sebou přítele, rodinu, děti, vnoučata. Naučte je úctě k české historii právě dnes a tímto nejjednodušším způsobem. Čím víc nás bude, tím víc kytěk bude u pomníčků známých i neznámých hrdinů. Nezapomeňme na ně, nestihnete-li to dnes, udělejte to zítra, vždyť – v Česku se střílelo až do 11. května!

Prostě to udělejte a vyberte si! Já si už vybrala...

Některé odpovědi, které mi přišly, byly opravdu kuriózní, některé smutné či výmluvné typu „mám spoustu práce“, nebo „poradte mi, kde mám ten pomník hledat“. Některé naprosto jasné – škoda, že výzva nepřišla dříve, je to dobrý nápad, rozšířili bychom ji. Bohužel, mě to napadlo až v to sváteční ráno, shodou okolností cestou do kanceláře. I tak jsem si našla čas. A našli si ho i ostatní, podívejte se na stranu 74, kde je malý výběr těch, kteří pochopili, že záleží jen na nás, jak se ke své historii budeme chovat. Že čin je důležitější než řeči, že stěžování na „vyšší moc“ a „politiky, kteří kradou“, nestačí. Že vždy můžeme něco udělat. Pro sebe, pro své bližní, kteří nás potřebují, pro své děti a vnoučata – aby tu žili rádi s přesvědčením, že zločinci budou potrestáni a pro slušné lidi tu bude hezké místo k životu.

Přeji krásné dny jarní, sváteční i pietní, které nás v nadcházejících týdnech čekají.

Jindra Svitáková